

Arrest

nr. 198 527 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 24 januari 2009 als minderjarige toe op Belgisch grondgebied samen met haar moeder en zussen, die in het kader van gezinshereniging toegelaten werden tot verblijf.

1.2. Er werd op 12 juni 2009 voor verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Verzoekster werd op 26 november 2009 in het bezit gesteld van een BIVR (tijdelijk verblijf).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 11 oktober 2010 op grond van het schijnhuwelijk van verzoeksters vader een beslissing, waarbij zijn C-kaart werd ingetrokken en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 24 februari 2011 (RvV 24 februari 2011, nr. 56 666).

1.5. Er werd voor verzoekster op 4 januari 2016 een tweede regularisatie-aanvraag ingediend, die op 26 september 2016 onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Verzoekster werd op 9 mei 2017 geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen wegens illegaal verblijf.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 9 mei 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan *ipso die* in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: K.(...)

voornaam: K.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, 30 dagen na de kennisgeving.*1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkenes vader K.(...) M.(...) (°(...)) huwde op 25.09.2004 met een Belgische onderdaan, S.(...) A.(...) M.(...) C.(...) (°(...)). Op basis van dit huwelijk diende hij op 13.10.2004 een aanvraag tot vestiging in overeenstemming met het toenmalige artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Betrokkenes vader werd uiteindelijk in het bezit gesteld van een C-kaart op 18.10.2007. Op 24.08.2007 scheidde betrokkenes vader echter van Mevr. S.(...).

Betrokkene diende vervolgens samen met baarmoeder K.(...) D.(...) (°(...)) en zussen A.(...) G.(...) (°(...)) en K.(...) C.(...) (°(...)) vanuit Turkije een aanvraag tot gezinshereniging in overeenkomstig het toenmalige artikel 10 van de wet van 15.12.1980 en dit in functie van haar vader die verblijfsrecht had in België. Dit werd toegestaan en op 24.01.2009 kwam betrokkene samen met haar moeder en zussen naar België. Op 12.06.2009 werd voor betrokkene een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, met als reden dat alle gezinsleden (ouders en zussen) behalve K.(...), verblijfsgerechtigd waren en dat zij sinds september 2007 in België school liep. Op 26.11.2009 werd betrokkene in het bezit gesteld van een BIVR (tijdelijk verblijf van 12 maanden), daar betrokkens ouders en zussen verblijfsrecht hadden in België.

Intussen werd op 1.04.2010 het huwelijk van betrokkens vader met een Belgische onderdaan nietig verklaard door de Rechtbank van Eerste aanleg als zijnde een schijnhuwelijk. Als gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' werd het recht van betrokkenes vader op vestiging in het Rijk ingetrokken op 11.10.2010 evenals het verblijfsrecht van betrokkens zussen en moeder. De basis waarop betrokkene haar verblijfsrecht verkreeg, met name het verblijfsrecht van haar familieleden, kwam dus te vervallen en betrokkens verblijfsrecht werd ingetrokken. Deze beslissing werd betekend aan betrokkens ouders.

Betrokkene volgde als minderjarige de procedures van haar ouders. Betrokkene ouders dienden nadien 3 maal een aanvraag in tot regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (op 4.04.2011, 10.11.2011 en 5.11.2015). De eerste twee aanvragen werden onontvankelijk verklaard wegens

het ontbreken van de nodige stukken en de derde aanvraag werd ongegrond verklaard. Alle beslissingen werden betekend aan betrokkene ouders. Op 2.05.2016 dienden betrokkene ouders een verzoek tot schorsing en nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing van 2.03.2016. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking.

Betrokkene ontving, via haar ouders, reeds eerdere bevelen op 19.10.2010, 18.05.2011 én 20.10.2016. Op voormelde bevelen werd haar naam vermeld; hetgeen impliceert dat de terugkeerverplichting ook op haar betrekking had (cf. RvV 15 april 2016, nr. 165.931).

Betrokkene vader, K.(...) M.(...), werd op 7.05.2017 aangehouden door de politie van Antwerpen vanwege opzettelijke slagen en verwondingen en illegaal verblijf. Hij verblijft eveneens illegaal op het grondgebied en werd op 8.05.2017 overgebracht naar het gesloten centrum in Merksplas met het oog op repatriëring naar Turkije. Betrokkene moeder en zus C.(...) verblijven eveneens illegaal op het grondgebied. Zij werden aangehouden door de politie van Antwerpen op 9.05.2017 vanwege illegaal verblijf en aan hen werd een bijlage 13 septies betekend.

Het feit dat betrokkene zus A.(...) G.(...) ondertussen legaal op het grondgebied verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat betrokkene in België naar school gaat, geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf.

Preventieve maatregelen

~~In uitvoering van artikel 74/14, § 2, van de wet van 15 december 1980, worden aan de betrokkene de volgende preventieve maatregelen opgelegd:~~

- ~~▪ zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt en / of;~~
- ~~▪ een financiële waarborg, die de kosten van het verblijf en de verwijdering dekt, in bewaring geven bij de Deposito en Consignatiekas, en / of;~~
- ~~▪ een kopie van identiteitsdocumenten overhandigen.~~

REDEN VAN DE BESLISSING:”

(...)”

1.8. De ouders van verzoekster werden op 4 juni 2017 onder escorte naar Istanbul gerepatriëerd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Unierecht. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“A. HET (ONBETWISTE) PRIVE- EN GEZINSLEVEN VAN VERZOEKSTER

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder het feitenrelaas en de stukken uit het administratief dossier en de bijgevoegde stukken, waaruit blijkt dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Mevrouw K.(...) C.(...) is een 26-jarige vrouw, met de Turkse nationaliteit. Zij heeft een kindje: K.(...) A.(...), geboren op 25 mei 2016 te Antwerpen.

Zij behoort tot een gezin met drie kinderen.

Mevrouw K.(...) D.(...), haar moeder, is een 47-jarige vrouw, geboren in (...) en hebbende de nationaliteit van Turkije.

De heer K.(...) M.(...), haar vader, is een 55-jarige man, geboren in (...) en hebbende de nationaliteit van Turkije.

Vader en moeder hebben samen drie dochters: K.(...) C.(...) (° (...)), K.(...) G.(...) (° (...)) en K.(...) K.(...) (° (...)).

De heer K.(...) M.(...), de echtgenoot van verzoekster, heeft een bijzonder langdurige en intense binding met België opgebouwd gedurende zijn leven en de periode dat hij in België woonachtig is. Zoals blijkt uit het administratief dossier, is de heer K.(...) M.(...) onafgebroken in het Rijk aanwezig sinds 2004. Ter staving verwijst zij naar de elementen zoals gekend in het administratief dossier. Zijn echtgenote en de kinderen verblijven hierop sinds 2008 in België. Het gezin is sindsdien gevestigd in België.

De heer K.(...) M.(...) huwde met een Belgische vrouw, mevrouw A.(...) S.(...) ((...)). Op basis van dit huwelijk verkreeg hij reeds eerder een legaal verblijf. Het huwelijk tussen beide echtgenoten liep echter op de klippen. Het koppel scheidde op 24 augustus 2007. Dit had tot gevolg dat hij zonder verblijfsdocumenten op het Belgische grondgebied verbleef.

De heer K.(...) M.(...) huwde in 2008 met zijn huidige echtgenote: mevrouw K.(...) D.(...). Zijn echtgenote en de kinderen verblijven hierop sinds 2008 in België. Het gezin is sindsdien gevestigd in België.

Het gezin heeft geen officiële woonplaats, hetgeen een rechtstreeks gevolg is van hun gebrek aan verblijfsdocumenten. Zij verblijven sinds 29 januari 2009 bij de familie S.(...) (bevriende landgenoten) te (...).

Het gezin dat hen opvangt bestaat uit de heer S.(...) Ö.(...), zijn echtgenote S.(...) M.(...) en hun drie minderjarige kinderen. Verzoeker en zijn gezin verblijven hier gratis. Het pand is eigendom van de familie S.(...) sinds 4 december 2001.

Door de hulp van de familie S.(...), is de familie K.(...) in staat in hun levensonderhoud te voorzien. De heer S.(...) ö.(...) is sinds 1 november 2010 voltijds tewerkgesteld in het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen. Mevrouw S.(...) M.(...) werkt sinds 1 september 2014 deeltijds bij I. NV.

Mevrouw K.(...) G.(...), één van de drie kinderen, heeft ondertussen het pand verlaten sinds het einde van februari 2015 nadat zij in het huwelijk is getreden met een man die een legaal verblijf heeft. Zij verkreeg aldus een legaal verblijf (F-kaart).

De jongste dochter, K.(...) K.(...), volgt ondertussen op regelmatige basis de lessen in het middelbaar onderwijs te (...). Zij volgt daar de opleiding Logistiek assistent in zorginstellingen en ziekenhuizen. Zij is ingeschreven in de school sinds 1 september 2008 en volgt hier sindsdien op regelmatige basis de lessen.

Verzoekster liep tevens school in België sinds 2008. Zij is thans afgestuurd en werkbereid. Zij is tevens moeder geworden van K.(...) A.(...) (° (...)).

Mevrouw D.(...) K.(...) heeft te kampen met ernstige gezondheidsproblemen. Het gezin K.(...) wordt hierom opgevolgd door hun huisarts: dokter Y.(...) P.(...), met praktijk te (...).

De verzoekende partij verwijst naar het standaard medisch attest, opgesteld door Dr. P.(...) Y.(...). Dit attest is gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf omwille van medische redenen op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is gevoegd in het administratief dossier.

Mevrouw D.(...) K.(...) is gekend met diabetes mellitus type 2. Mevrouw D.(...) K.(...) heeft een uitgebreide medische voorgeschiedenis, waaronder: hypercholesterolemie, hypertensie, diabetes mellitus en depressie.

De aandoening van mevrouw D.(...) K.(...) wordt van zeer nabij opgevolgd door haar huisarts (Dr. P.(...) Y.(...)). Verzoekster volgt een strenge medicamenteuze behandeling haar zijn ziekte.

Het doel van de diabetesbehandeling dient een zo lang mogelijk leven met behoud van zo veel mogelijk 'met de gezondheid samenhangende kwaliteit van leven' te zijn. Aandacht voor de kwaliteit van leven is onderdeel van goede diabeteszorg. De effectiviteit van zelfmanagement op zelfredzaamheid en kwaliteit van leven is beperkt.

Om een zo goed mogelijke kwaliteit van leven te handhaven probeert de huisarts niet alleen complicaties te voorkomen, maar ook de belasting van de behandeling zo veel mogelijk te beperken.

De kinderen en haar echtgenoot zijn daarom de mantelzorgers.

Ook de heer K.(...) M.(...) heeft te kampen met ernstige gezondheidsproblemen. Het gezin K.(...) wordt hierom opgevolgd door hun huisarts: dokter Y.(...) P.(...), met praktijk te (...).

De verzoekende partij verwijst naar het standaard medisch attest, opgesteld door Dr. P.(...) Y.(...). Dit attest is gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf omwille van medische redenen op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is gevoegd in het administratief dossier.

De heer M.(...) K.(...) is gekend met diabetes mellitus type 2 sinds 2009. De heer M.(...) K.(...) heeft een uitgebreide medische voorgeschiedenis: hypercholesterolemie, hypertensie, diabetes mellitus en een nierkoliek (links). Er is geen familiale voorgeschiedenis van diabetes. Verzoeker drinkt zelf niet en is gestopt met roken.

De aandoening van de heer M.(...) K.(...) wordt van zeer nabij opgevolgd door zijn huisarts (Dr. P.(...) Y.(...)). Verzoeker volgt een strenge medicamenteuze behandeling voor zijn ziekte.

De kinderen en zijn echtgenote zijn daarom de mantelzorgers.

De verwerende partij moet hiermee rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing wordt de toepassing, en aldus de bescherming, van artikel 8 EVRM door de gemachtigde erkend, aangezien een belangenafweging door de gemachtigde werd uitgevoerd.

Dit kan aldus niet meer worden betwist door de verwerende partij.

B. DE BESCHERMING: ARTIKEL 8 EVRM - ARTIKEL 7 HANDVEST - ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie Mikulić v. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie Miah v. het Verenigd Koninkrijk (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermeld feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dewelke zij verblijft in België sinds 2008 en de opleiding die zij volgt (stuk 3 en 4).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

C. DE BELANGENAFWEGING VOLDOET NIET T.A.V. ARTIKEL 8 EVRM, ARTIKEL 7 HANDVEST EN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET / SCHENDING HOORRECHT

3. Uw Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing.

Uw Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken.

Indien dit het geval is, kan uw Raad voorts nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde.

Door verzoeker werd betoogd dat de gemachtigde heeft nagelaten om op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging te betrekken en dat de belangenafweging door de gemachtigde op basis van de betrokken elementen kennelijk onredelijk is en niet heeft geresulteerd in een "fair balance".

4. In de gemaakte belangenafweging door de verwerende partij, werd onvoldoende rekening gehouden met de lopende opleiding van verzoekster

Verzoekster volgt jarenlang school aan de Steinerschool voor buitengewoon onderwijs te Antwerpen (zie stuk 3), terwijl de gemachtigde slechts stelt dat zij hier "naar school gaat" (zonder enig concreet element). Mevrouw K.(...) K.(...) volmaakt de opleiding Logistiek Assistent in Ziekenhuizen en zorginstellingen bij de Steinerschool voor buitengewoon onderwijs en loopt hiervoor stage (zie stuk 4 – hetgeen zij niet kan in Turkije, laat staan deze Nederlandse opleiding afmaken in het buitengewoon onderwijs).

De duurtijd en de specifieke opleiding van mevrouw K.(...) zijn relevante gegevens waarmee duidelijk onvoldoende rekening werd gehouden en waardoor de gemachtigde onzorgvuldig handelt.

Verzoekster benadrukt nogmaals dat zij buitengewoon onderwijs volgt (stuk 3) en stage volgt (stuk 4), hetgeen mevrouw K.(...) K.(...) niet kan verderzetten in Turkije.

Verzoekster, thans pas meerderjarig geworden, heeft bovendien geen inkomen en wordt ondersteund door haar gezin voor haar studies.

5. Door de gemachtigde is op 9 mei 2017 erkend dat dit relevante gegevens zijn – mevrouw K.(...) K.(...) werd opgepakt op voorspraak van de Dienst Vreemdelingenzaken aan hun woonst, maar opnieuw in vrijheid gesteld. Zij mag haar opleiding afmaken, zo wordt althans gesteld.

In de beslissing van 9 mei 2017 van mevrouw K.(...) C.(...) (de zus van verzoekster – een bijlage 13septies) wordt vermeld: "Betrokkenes zus K. verblijft eveneens illegaal in België. Zij gaat in België naar school en mag haar huidige schooljaar in België nog afmaken".

In de bestreden beslissing is deze verwijzing niet te vinden. De gemachtigde stelt enkel dat er geen automatisch recht op verblijf ontstaat doordat zij "naar school gaat" (zonder verder enig concreet element te overwegen).

Verzoekster verkrijgt bovendien slechts een termijn van dertig dagen om gevolg te geven aan de bestreden beslissing, terwijl het schooljaar alleen al doorloopt tot juli.

De gedragingen van de verwerende partij zijn dan ook in strijd met de bestreden beslissing, waardoor de gemachtigde onzorgvuldig handelt.

6. De gemachtigde handelt temeer onzorgvuldig doordat zij kennelijk wel haar schooljaar mag afmaken, maar haar volledig gezin (omkadering) wordt echter gedwongen verwijderd van het grondgebied waardoor zij niet in staat wordt gesteld haar school af te maken. Verzoekster, thans pas meerderjarig geworden, heeft geen inkomen en wordt ondersteund door haar gezin voor haar studies. Beide zaken zijn fundamenteel tegenstrijdig met elkaar.

7. De gemachtigde schendt tevens het hoorrecht, doordat minstens blijkt dat verzoekster niet op een nuttige wijze werd gehoord waarbij zij bovenvermelde feitelijke gegevens - dat mevrouw K.(...) K.(...) buitengewoon onderwijs volgt (stuk 3) en stage volgt (stuk 4) - concreet kon toelichten aan de gemachtigde. De opleiding van verzoekster stopt bovendien niet bij huidig schooljaar, maar loopt door. Dit is een meerjarig traject. Er bestaat geen alternatief voor deze opleiding in Turkije.

Uit de eigen gedragingen van de gemachtigde blijkt dat deze gegevens weldegelijk relevant zijn doordat, ook al blijkt dit niet uit de bestreden beslissing, de gemachtigde voorziet dat verzoekster haar schooljaar mag verderzetten.

Verzoekster had dan ook in de gelegenheid moeten gesteld worden om meer duiding te kunnen geven over haar schooltraject (zie hierboven).

Het hoorrecht, zoals omschreven in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het hoorrecht vormt volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Het niet nuttig horen van verzoekster heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

8. In de belangenafweging door de gemachtigde wordt geen belang geschonken aan de zeer lange duurtijd dat verzoekster en haar gezin momenteel in België verblijven én hun zeer langdurige afwezigheid uit Turkije.

De vader van verzoekster verblijft ondertussen sinds 2004 in België. Hij heeft zijn band met zijn land van herkomst stelselmatig verloren door zijn langdurige afwezigheid. Hij is van Turkije vervreemd geraakt.

De heer K.(...) M.(...) huwde in 2008 met zijn huidige echtgenote: mevrouw K.(...) D.(...). Het volledige gezin verbleef hierop sinds 2008 in België. Het gezin is sindsdien gevestigd in België.

Verzoekster verblijft dus sinds 2008 onafgebroken in België (tijdens haar minderjarigheid). Zij heeft hier school gelopen en is alhier opgegroeid.

Zij verblijven sinds 29 januari 2009 bij de familie S.(...) (bevriende landgenoten) te (...). Dit laatste is overigens gekend door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een verwijdering van het grondgebied zou hen voor grote moeilijkheden zetten om te overleven, laat staan om zijn opgebouwde sociale netwerk in België (o.a. met de familie S.(...)) te kunnen behouden. De zeer lange duurtijd dewelke de familie afwezig is gebleven van Turkije maakt dit minstens aannemelijk.

De gemachtigde moet hiermee rekening houden en deze elementen zorgvuldig afwegen. Het louter opsommen van doorlopen procedures door de ouders van verzoekster kan hiertoe niet volstaan.

De feitelijke elementen werden dan ook niet onvoldoende overwogen. Deze feitelijk elementen zijn nl. van groot belang om te bepalen of er in casu sprake is van een schending of gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

9. Verzoekster verkreeg thans slechts voor de eerste maal als meerderjarige persoon een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij was sindsdien, als minderjarige, met haar ouders naar België gekomen en verbleef hier bij hen.

Als minderjarige kan zij, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde stelt, niet verantwoordelijk worden gehouden voor de gedragingen van haar ouders.

Als zij al eerder een bevel om het grondgebied te verlaten verkreeg, kan het verzoekster evenmin ten laste worden gelegd dat zij hieraan geen gevolg gaf als haar ouders hiertoe niet overgingen.

Het opgebouwde privé- en gezinsleven in België, als gevolg van de handelingen van de ouders van verzoekster, is een reëel gegeven en dient in overweging te worden genomen. Verzoekster is in België sinds haar 12e levensjaar, is hier opgegroeid, heeft hier haar sociaal netwerk met vrienden opgebouwd en volgt hier school.

De gemachtigde moet dan ook op een zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging betrekken, hetgeen nu niet is gebeurd. De gemachtigde beperkt zich nu tot de opsomming van de verblijfsprocedures van haar ouders. Dit is onvoldoende in het licht van de vereisten van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van

persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

Ook deze feitelijk elementen zijn nochtans van groot belang om te bepalen of er in casu sprake is van een schending of gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

De gemachtigde moet dan ook op een zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging betrekken, hetgeen nu niet is gebeurd. Verzoekster merkt daarbij op dat het louter opsommen van doorlopen procedures door de ouders van verzoekster hiertoe niet kan volstaan.

De gemaakte afweging van de gemachtigde is onzorgvuldig en volstaat hierom niet.

9. Verzoekster kan bovendien niet op korte termijn terugkeren naar België, omdat aan zowel haar vader, moeder als zus een inreisverbod werd opgelegd. Haar volledige omkadering wordt de toegang ontzegd van het Schengengrondgebied voor drie jaar (in het geval van haar vader, de heer K.(...) M.(...), zelfs voor vier jaar). Verzoekster is zelf pas 18 jaar geworden en heeft haar omkadering nodig, bv. voor het verderzetten van haar opleiding in het buitengewoon onderwijs.

Deze beslissingen waarbij zij allen een inreisverbod kregen opgelegd, worden nergens overwogen door de gemachtigde, terwijl deze tegelijkertijd met de bijlage 13septies werd opgelegd aan alle familieleden. Dit is des te meer opvallend omdat de gemachtigde wel een opsomming weergeeft van de doorlopen procedures van de gezinsleden van verzoekster.

Het opgelegde inreisverbod, aan elk van de gezinsleden van verzoekster, moet door de gemachtigde mede in overweging worden genomen bij het bepalen of het gaat om een gerechtvaardigde inmenging dan wel een schending van het beschermde privé- en gezinsleven van verzoeker.

Ook hierom is de gemaakte afweging van de gemachtigde onzorgvuldig.

10. In casu kan alleen maar worden vastgesteld dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals artikel 41 Handvest en de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het unierecht.

Het is immers de taak van de administratieve overheid om, vooraleer de beslissing te nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De gemachtigde heeft onvoldoende rekening gehouden met bovenvermelde elementen.

Tot slot wijst verzoeker erop dat Raad niet zelf tot de wettelijk noodzakelijke beoordeling en belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)."

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een schoolattest toe en een document betreffende de stage (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4).

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling

onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

3.7. In haar middel betwist verzoekster nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldig visum, waardoor deze in principe wettelijk verplicht was haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoekster betoogt echter dat zij zich kan beroepen op een beschermenswaardig privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest. Verzoekster beschrijft in haar middel uitvoerig haar gezinssituatie, haar langdurige verblijf in België, het feit dat zij een opleiding volgt en de medische problematiek van haar vader, waarvoor zij als mantelzorger zou optreden. Tevens wijst verzoekster op de situatie van haar oudere zus, die gehuwd is en legaal in België verblijft. Daarna gaat verzoekster in op de bescherming die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest en wijst zij op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Volgens haar werd de vereiste belangenafweging niet doorgevoerd en werden haar rechten van verdediging en hoorrecht, zoals bedoeld in artikel 41 van het Handvest, geschonden.

3.8. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.9. Artikel 8 van het EVRM biedt een identieke bescherming als artikel 7 van het Handvest. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.10. Het bestaan van een privé- en gezinsleven in België dient in hoofde van verzoekster bewezen te worden geacht. Zij verblijft immers sedert begin 2009 met haar familieleden in België.

3.11. De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf in het Rijk, aangezien haar wettig verblijf reeds een einde nam toen haar voorlopige verblijfstitel afliep. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoeksters privé-gezins- en familielevens. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit (*“fait accompli”*) er op deze staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust om deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, *Jeunesse/ Nederland*). Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als *“gevestigde vreemdelingen”*, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, *A.S./ Zwitserland*). Verzoeksters verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot *“gevestigde vreemdelingen”* is dan ook weinig dienstig.

3.12. Het gaat *in casu* om een zogeheten *“eerste toelating”*, waarbij het EHRM van oordeel is dat er geen inmenging is. De toetsing geschiedt dan niet aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar er dient eerder te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (*cf.* EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Bij deze afweging is het antwoord op de vraag van belang of het gezinsleven of privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins- of privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.13. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoekster als minderjarige de procedures van haar ouders volgde en haar verblijfsrecht op 11 oktober 2010 werd ingetrokken. Tevens wordt gewezen op het feit dat de regularisatie-aanvragen werden afgewezen en dat er op haar reeds meerdere terugkeerverplichtingen rusten. Er wordt ook gesteld dat haar ouders en oudere zus werden aangehouden met het oog op repatriëring naar Turkije. Tenslotte wordt met betrekking tot haar andere zus en haar scholing in België het volgende gesteld: *“Het feit dat betrokkene zus A.(...) G.(...) ondertussen legaal op het grondgebied verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het feit dat betrokkene in België naar school gaat, geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf.”*

3.14. Gelet op hetgeen hierboven in punt 3.13. werd gesteld, kan verzoekster bezwaarlijk voorhouden dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening zou zijn gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of dat er geen deugdelijke belangenafweging, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest, zou hebben plaatsgevonden. Verzoeksters langdurige verblijf in België is een gevolg van het schijnhuwelijk van haar vader. Zij kan zij zich niet beroepen op een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in België. Volgens verzoekster werd onvoldoende rekening gehouden met haar scholing, terwijl duidelijk blijkt dat haar ouders en zus middels een zogeheten bijlage 13 *septies manu militari* worden teruggedleid, terwijl verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg met een maximale termijn voor vrijwillig vertrek (30 dagen) om haar opleiding te kunnen afronden. Verzoekster is ondertussen meerderjarig en zij zou reeds jaren verblijven bij een bevriende familie, dus zij kan bezwaarlijk voorhouden dat zij strikte omkadering zou nodig hebben om haar schooljaar af te maken. Er werd wel degelijk rekening gehouden met het privéleven van verzoekster en de opleiding die zij in België volgt (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4), hoewel zij ondertussen van de leerplicht ontheven is, en met haar gezinsleven met haar ouders en zussen.

3.15. De inreisverboden die aan de overige leden van haar gezin werden opgelegd, vormen niet het voorwerp van de onderhavige vordering, zodat verzoekster deze beslissingen niet kan aanwenden om

een schending van haar gezinsleven aannemelijk te maken. Verzoekster kan geen rechten puren uit het feit dat zij, door het negeren van de haar opgelegde verwijderingsmaatregel, gescheiden wordt van haar ouders.

3.16. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 41 van het Handvest betreft het recht op behoorlijk bestuur. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

3.17. In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingsfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

3.18. De bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), valt onder de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Bij het nemen van de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de staatssecretaris dus uitvoering aan het Unierecht.

3.19. Uit het administratief dossier kan niet duidelijk worden opgemaakt dat verzoekster voorafgaand aan het opleggen van de verwijderingsmaatregel zou zijn gehoord. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van de politie van Antwerpen van 9 mei 2017 kan niet worden opgemaakt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld haar opmerkingen kenbaar te maken. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een verwijderingsmaatregel, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid leidt van het genomen besluit, *in casu* een verwijderingsmaatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke

omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een verwijderingsmaatregel had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40). In haar middel schetst verzoekster haar hele geschiedenis, maar zij brengt geen specifieke omstandigheden aan, die niet gekend zijn bij het bestuur, die in het kader van het hoorrecht zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure en dus tot het niet-opleggen van een verwijderingsmaatregel. Verzoekster wijst op de lange duur van haar verblijf in België en haar afwezigheid uit Turkije, maar zij toont niet aan dat dit ertoe zou leiden dat er zou moeten worden afgezien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van de artikelen 7 en/of 41 van het Handvest, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht. Verzoekster toonde geen schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel werd niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend januari tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN